

átalakulása, de ez igen lassan ment. Az ország alig volt előbb, mint száz év előtt. A magyar közállapotok és a nyugateurópaiak közötti nagy különbség a „legnagyobb magyar“ fellépése óta volt látható. Hogy ennek és a haladás, amint mondotta: „a szelíd és konvulzió nélküli reformáció“ szükségességének tudatára ébresztette az alvó nemzetet, ebben van az ő nagy jelentősége és érdeme.

Reformokat komolyan sem a kormány nem akart, sem a közhangulat nem sürgette még őket, bár a fiatalabb nemzedék a francia és német liberálisizmus eszméit mőhón szívta magába. A kor legtöbbjének gondolkozásában a híres „*primae nonus*“¹ örök érvényű alaptörvényként élt, és minden változtatást az ősi alkotmány veszélyeztetésének tekintettek. Reformokra azonban elsősorban az uralkodó és őt befolyásoló környezete nem gondolt, hiszen I. Ferenc (1792—1835) kormányzati eszménye a rend és nyugalom, a patriarchális abszolútizmus, amely a francia forradalom és a Martinovics-féle összeesküvés hatása alatt mindenben a forradalom rémét látta, és semmi változtatásról nem akart hallani. Ennek a kormányzati szellemnek a bécsi kormányban METTERNICH herceg — kancellár 1821-től 1848-ig — volt legfőbb pártolója. De a fennállóhoz való merev ragaszkodásban nagy segítő társat nyert ez az irány a magyar főnemességben, amely a demokratikus haladástól kiváltságait féltette.

BALOGH JÁNOS már 27 éves korában olyan heves ellenzéki tevékenységet fejtett ki atyja mellett Barsban és Nyitrában, hogy atyjával együtt a királyi fenyítő szó hallására (ad audiendum verbum regium) Ferenc király maga elé idéztette s megdorgálta. Ez azonban csak megszilárdította ellenzéki ségében és olyan népszerűvé tette, hogy már az 1830-i országgyűlésre Bars megye követéül választotta. Már ezen az országgyűlésen kitűnt az alkotmány védelmében tanúsított bátor fellépésével. Ferdinánd megkoronázása és a hitlevél, az ujoncok megajánlása, a magyar ezredekben magyar tiszték alkalmazása s a magyar vezényleti nyelv, a feliratok és törvények magyar szövege és a vallásszabadság voltak azok a főbb kérdések, amelyekhez hozzászólt. BALOGH JÁNOSnak azonban a nép felszabadítása érdekében kifejtett működése főleg az 1832—6-i országgyűlésre esik. A kormány előtt már ekkor olyan ellenszenves volt személye bátor fellépése miatt, hogy mindent megkísérelt megbuktatására. KEGLEVICH JÁNOS barsi főispán az elszegényedett köznemeseket a legnagyobb vesztegetésekkel, etetés-itatással igyekezett tőle eltántorítani; ez a fáradozás azonban teljes kudarcot vallott.

A XIX. század harmadik évtizedétől számíthatjuk azt az időszakot, amidőn új szellem kezdi áthatni a magyar életet. A nemzeti gondolat minden téren érvényesülni törekszik. Kazinczy vezetésével újra éled századeleji dermedtségéből az irodalom. Megalakult a Tudós Társaság. Magyar színészek játszanak nemcsak Kolozsváron az első állandó színházban, hanem magyar színtársulatok járják a többi váro-

¹ Vö. Werbőczy Hármaskönyve I. részének 9. címe, amely a nemesi kiváltságokat tárgyalja.

sokat is. Bihariban megtalálja a magyar zene külföldön is megbámult első mesterét, a magyar zene nemcsak művészet, hanem a nemzeti műveltség eszköze.

A politikai életet is új szellem hatja át. Az 1832—36-i országgyűléstől kezdődik ugyanis a magyar politikai fejlődésnek az a megszakítás nélküli, határozott iránya, amely a rendi állam megszüntetését, a nemesi kiváltságok eltörlését s ezzel a modern jogegyenlőségi állam megteremtését, a szabadelvű haladást tűzte céljául. Ez az országgyűlés már egészen nemzeti szellemű. De voltaképpen nem új eszméket hozott felszínre, mert azokat az eszméket, amelyekért küzdelmei folytak, jórészt megtaláljuk az 1790-i országgyűlés tárgyalásaiban, követi utasításaiban és az egykorú politikai irodalomban. A modern állam megteremtése azonban lassan halad előre. Az országgyűlésnek csak a jobbagyok helyzetén sikerült könnyíteni, de lényeges változás, hogy a közjogi kérdések helyett a társadalompolitikaiak lépnek előtérbe bevezetésüül annak a reformkornak, amelynek szelleme a 48-as törvényhozás eredményeiben nyert teljes érvényesülést, miután ezt a szabadságeszméknek a nyugateurópai országokban ellenállhatatlan erejű előretörése is elősegítette. Nem az elért eredményt tekintve, amely nem áll arányban a kifejtett erőfeszítéssel, van jelentősége az 1832—36-i országgyűlésnek, hanem abban, hogy a nemzet a négy évtized előtt megkezdett útra visszatért.

Az országgyűlés alsótáblai ellenzékét áthatotta már a szabadelvű eszmeáramlat, amelynek nem angol, hanem francia mintája után indult s amely a XVIII. század második felének nagy francia állam bölcselői után az ember és polgár jogainak az északamerikai államok alkotmányaiból átvett 1789-i francia kinyilatkoztatásában, majd az 1791. évi francia alkotmányban állapította meg a szabadelvűségnek gyakorlati politikai tanait. Nálunk is ismertek lettek a forradalom liberális irányú történetíróinak művei épp úgy, mint azok a lelkes szónoklatok, amelyek a francia parlamentben a szabadelvűség dicsőítésére elhangzottak, ellenhatásként arra a szabadságellenes kormányzatra, amely náluk a XIX. század második évtizedében lábrakapott. Közvetítője volt a szabadelvű eszméknek Németország is, ahol azok már szintén meghódították a közvéleményt.

A közhangulat mindenestre gyökeresen megváltozott. Mindinkább belátták az ország elmaradottságát, az alsó osztály helyzetének tarthatatlanságát. Elmúlt az a kor, amely mindent úgy látott legjobbnak, amint van és különb életet a magyarországinál nem is tudott elképzelni.²

Az 1832—36. évekre esik BALOGH politikai tevékenységének főrésze. Az alsó tábla reformpárti ellenzékének egyik vezére volt. Ezen

² Losonezy István 1772. évi munkájában, a Hármaskis Tükörben találjuk a híressé vált mondást: „Extra Hungariam non est vita, si est vita, non est ita“ (Magyarországon kívül nincsen élet, ha van, ilyen nem lehet). Ezt Széchenyi hiábavaló és kacagást vagy szánakozást okozó beszédnek minősítette (Hitel).

az országgyűlésen fejtette ki a legélénkebb tevékenységet a szabadelvű reformok, nevezetesen a jobbágyok helyzetének gyökeres megváltoztatása érdekében; e mellett még főleg a vallásszabadságért küzdött. Erre az időre esik a lengyelek szabadságának visszaállításáért való síkraszállása. Ebben a kérdésben kezdeményezőleg lépett fel az alsó táblán. Ugyancsak ekkor történt hűtlenségi perbe fogása Wesselényi nagykárolyi beszédének az országgyűlésen való helyeslése miatt, ami Wesselényi hasonló ügyével együtt mint a szólásszabadságon esett sérelem hónapokon át foglalkoztatta az országgyűlést és amely két ügyben a főrendeknek a felírást ellenző magatartása még mélyebbetette a két tábla közti szakadékot.³ Végül az országgyűlés befejezése után történt a reakciós kormány műveként az országgyűlési ifjaknak, Lovassy Lászlónak és három társának elfogatása, akiknek kiszabadítása érdekében megyéjében, Barsban szintén nagy tevékenységet fejtett ki. Mindezekben az ügyekben olyan buzgalmat tanúsított, hogy megyéjének elismerését a legnagyobb mértékben kiérdemelte és megyéje még két ízben küldötte fel az országgyűlésbe, hű maradván hozzá tíz évi, sok szenvedéssel járó emigrációjából való visszatérése után is.

Az 1832—36-i országgyűlés folyamán, amely negyven hónapig tartott, került sor 1833-ban az úrbéri munkálatra. Ennek tárgyalását a kormány kívánta; ez volt az országgyűlésnek legfontosabb tárgya, amelyet ha nem is sikerült teljes mértékben megoldani, mégis jelentékeny eredmények érettek el a jobbágyok helyzetének javítására.

Azok közt, akik ebben a fontos kérdésben buzgólkodtak, ott volt Deák Ferenc, Kölcsey Ferenc, Felsőbükki Nagy Pál, Bezerédy István, Palóczy László mellett Balogh is. Működésének jelentékeny része ennek a kérdésnek tárgyalására esik. Itt mutatta ki leginkább a jogokkal nem, csak kötelességekkel bíró nép iránti rokonszenvét és a haladás iránti lelkesedését.

Hogy a haladott szelleműek által már szükségesnek ítélt reformokért lelkesedő férfiak lankadatlan küzdelmét kellően értékelhessük, vázolnunk kell azokat az állapotokat, amelyeknek megváltoztatását ők kívánták. A korszakalkotónak ígérkező reformjavaslatok idején a magyar társadalom szorosan elkülönült osztályokra tagozódott. A tömeges honfiúsítások révén származásilag is nem magyar, esekély kivétellel a nemzettől elindegenedett, külföldön, főleg az udvar árnyékában Bécsben élő főnemesség egyáltalában nem érezte a reformok szükségét. Az 500 főrend most is szembehelyezkedett a 700.000 köznemes képviselőjével. Haladottabb gondolkozásúak a mintegy másfél millió városi polgárságban alig voltak, követeik a kormány szeke-renek voltak taszítói. A társadalom legnagyobb számú osztálya a jobbágyosság, a század harmadik évtizedében mintegy 8 millió a 11 milliónyi összlakosságból. Helyzetük Mária Terézia 1768-i úrbéri szabályzatának kibocsátásáig mindenestre igen súlyos. 1514-ben megszűnt szabad

³ Vö. tőlem Hűtlenségi per országgyűlési beszéd miatt: EM. 1944:279 kk. és kny. ETF. 185. sz.

költözködési joguk, így Werbőczy szerint földesuraiknak teljes és örökös szolgálattal alávetettek, röghöz kötöttek lettek. Helyzetüket a rendek 1546-ban maguk is égbekiáltónak mondják. A XVIII. században a nagyobb földbirtokosok áttértek az intenzívebb gazdálkodásra, ami a jobbágy erejének mind nagyobb igénybevételét vonta maga után. Sorukon javítani akarván, Mária Terézia 1768-i úrbéri szabályzatában (urbarium) egységesen állapította meg eddig a földesurak tetszésétől függött kötelezettségeiket az általuk használt földesúri telkekért. Ezek különböző szolgáltatásokból és szolgálatokból (ingyen munka, robot) állottak. De a jobbágytársadalom is különbségeket mutatott, amennyiben a nyolcad teleknél kevesebbet használók zsellérek és ezen kívül föld és ház nélküli zsellérek is voltak. Polgári és politikai jogaik nem voltak, bírójuk nemcsak a jobbágyok közötti, hanem a földesúr és a jobbágy közötti perekben is a földesúr. Adó, a diétai követek napi-díjának fedezése, előfogatállítás, katonáskodás csak a jobbágy terhe volt. Uraikban megvolt a hajlandóság, hogy a törvényes mértéken túl terheljék őket, de mindent összevéve nem lehet mondani, hogy rosszabb sorsuk volt, mint a legtöbb más államban. A jobbágy urával szemben nem állott védtelenül, az úriszék ítéletével szemben a vármegyéhez és a helytartótanácshoz fellebbezhetett, s úgy ez, mint a kancellária jóakaratot mutatott a jobbágyokkal szemben. A reformjavaslatok idején már kötelezettségeinek teljesítése után szabadon költözhetett, fia szabadon tanulhatott és tanult pályára léphetett. A XIX. század első évtizedeiben is a gimnáziumok tanulóinak tekintélyes része jobbágyfiú. A birtoktalan, illetőleg törpebirtokos ú. n. bocsoros nemések életszínvonala alig különbözött a jobbágyétól.

Sajátságos a reformokat ellenzők gondolkozása. A jobbágyság nehéz helyzetét elismerik, de változtatásról nem akarnak hallani, merően ragaszkodnak ellenérveikhez, amelyeknek igazságáról meg vannak győződve. A jobbágyok birtokképességének megadásától egyenesen az alkotmányt féltik, az úriszéket helyes intézménynek tartják, mert az gyorsan, olesón és alaposan dolgozik, a földesurat patriarchális jóindulat vezeti (több ellenzéki kimutatta ennek az érvnek téves-ségét), a jobbágy személyének biztosításával szemben azt hozzák fel, hogy ez a jobbágyot teljesen hasznavehetetlenné teszi. Pedig, amint Nagy Pál erre felhívta a figyelmet, már a jobbágy is kezdett gondolkozni azon, hogy mindennek úgy kell-e lenni és örökké fennmaradni.

Reformot csak az alsó tábla szabadelvű ellenzéke kívánt. Az úrbéri javaslatért folytatott küzdelemben a köznemesség saját osztályérdeke ellen az alsó néposztály érdekéért harcolt, míg a kormány a kiváltság fenntartása, a nép felszabadítása ellen foglalt állást, bár a javaslat tárgyalását ő kívánta. Hajlandó volt a jobbágyok anyagi helyzetén javítani, de erre sem szociálpolitikai szempont indította, hanem csak az, hogy őket az adózásnál jobban igénybevehesse. Mint úgyszólván minden törekvésében, most is hű támogatókra talált a főrendekben, akik csak féltve őrzött kiváltságaikat akarták megtartani; ezzel azonban a nemzeti szellemtől elidegenültségük révén megérdemelten szerzett népszerűtlenségüket még inkább növelték.

Június közepére a kerületi ülésekben befejezték az országos bizottmány munkálatának felülvizsgálatát, és elkészült az új úrbéri szabályzat, amely már a rendek tábláján nehezen ment keresztül, mert még mindig sokan ragaszkodtak a nemesi kiváltságokhoz. A kerületi ülésekben elfogadott javaslat főbb intézkedései a következők. Kimondják a jobbágyok szabad költözködését, mi által a jobbágy- vagy zsellértelek haszonvételéből származó minden jobbágyi kapcsolat megszűnik. Megengedtetik, hogy a jobbágy a telek haszonvételi jogát a földesúr beleegyezésével, a földesúr és a községek kivételével, bárkinek eladhassa. Az egy községben megszerezhető telek maximuma meg van állapítva. A jobbágyi szolgáltatások korlátoztatnak, illetőleg azok megszűnnek. Tartozásaikat a földesúrral való szabad egyeség által örökre megválthatják. Lényeges kedvezmények adatnak az igazságszolgáltatás, továbbá a jobbágyok személyének és vagyonának biztosítása tekintetében. Nevezetesen a jobbágyot bírói ítélet nélkül sem személyében, sem vagyonában nem lehet háborgatni, a jobbágyok a jövőben saját nevükben folytathatnak pert nemes személyek ellen, végül a földesúr és a jobbágyok közti polgári perek a megyei törvényszékekhez tartoznak.

Az úrbér rendezésének legfontosabb kérdése az úrbéri tartozások állandó megváltása (örökváltság) volt. E körül folyt a szabadelvűek legszívósabb, legelkeseredettebb küzdelme, miután ezt sem a főrendek, sem a kormány nem akarta. Balogh ebben a kérdésben ismételten felszólt. Első ízben az 1833. szeptember 4-i ülésben mondott hosszabb beszédet, lelkesen síkra szállva az örökváltság mellett. Ebben az ülésben a személynök⁴ ellene szólott annak, hogy a jobbágyságnak a tulajdonjog nemesi birtokra megadassék, mert ezzel a jobbágy és a földesúr közti viszonyok egyszerre meg lennének szüntetve. Balogh hosszabb beszéddel szállt szembe a személynökkel:

„Hallotta mondani— így kezdte —, hogy sokkal könnyebb nyolc millió embernek ügyét pártolni, mint négyszázezernek. De ő éppen az ellenkezőt hiszi, mert országunkban négyszázezer hoz törvényt a nyolc milliónak, és így a morális erő a négyszázezernél van. Hallotta az egyik követőtől, hogy fél a francia revolúció minden rendet megrázó elveitől. De úgy gondolja, hogy a jobbágyságnak adandó tulajdonjog még messze van a francia revolúció elveitől és messze vagyunk még azon időtől is, amikor nálunk is a francia nemzet chartája fog virágozni. Utasításának nagy betűkkel kiírott vezérsillaga a jobbágyságnak engedendő tulajdonjog, amelyet ez bizonyos, a földesúr úrbéri jövedelméhez képest meghatározandó mérsékelt kárpótlás mellett megszerezhesen. Amíg a nem nemesnek ingatlan tulajdon joga nem lesz, őt polgárnak nem lehet tartani, aki pedig nem polgár, annak hazája nincsen s akinek hazája nincsen, annak szívében nem létezik

⁴ Az alsó tábla elnöke, aki a kormánynak egyetlen képviselője. Így szerepe is más, mint a mai elnöké. Saját nézetei előadásával vezeti be a tárgyalásokat, természetesen a kormány szándékait tartva szem előtt, cáfolja az ellenkező véleményeket és igyekszik a kormány kedve szerint való határozatokat elfogadtatni.

a haza iránt való szeretet, ez a szent érzés, amely minden polgári erénynek kimeríthetetlen forrása. Ha tehát azt akarjuk, hogy a paraszt hazánkért vérét öntse, azt velünk kezét fogva védelmezze; ha azt akarjuk, hogy az uralkodóknak néha a korlátlanág után vágyó hatalma némiképen zaboláztassék, öntsünk bele a tulajdonjog engedménye által hazaszeretetet és ez által a most keblében irántunk rejtőző ellenséges érzést változtassuk át irántunk érzendő bizodalommá. Átallátták ezt Európának minden művelt nemzetei és a durva század durva jobbágy nevét az édesen hangzó polgár névvel cserélték fel. Ott a legnagyobb úrtól kezdve egész a nyomorult napszámosig mindenki büszke a polgári névre; ott virágzik a polgári egyformaság, mely a mostani felvilágosodott századnak bálványá.

Ha a földesúr a mostani úrbéri jövedelmeinek tőkét megkapja, veszteti semmit sem fog. Mi tehát a földesúr úrbéri jövedelme? a kilenced, a robot és némely apróbb tartozások. Fordítsuk mindezeket pénzre tíz vagy húsz esztendőknél általános ára szerint; ha ezen calculusból kitűnő summának tőkét megkapja a földesúr, úgy ismét áll az, hogy semmit sem vesztett. Igaz ugyan, hogy az egész úrbéri telek többet ér, mint amennyit ezen jövedelemnek tőkét tesz, mert ebből él, azon felül a jobbágy ebből fizeti az adót, ebből tartja a katonát, ebből szolgál az egész széles világnak. De ez a földesúr zsebébe sohasem jött, ő tehát többet nem kívánhat, csak annak, ami zsebébe jött, tőkét. Az tehát, ami a földesúr jövedelmének tőkét teszi, a földesúr, ami pedig a jobbágy jövedelmének tőkét teszi, a jobbágy és íme itt van a két jövedelemnek demarcationalis lineája.

Tudjuk azonban azt, hogy hazánkban a jobbágyság általában annyi pénzzel és móddal nem bír, hogy mindenki a földesúr tőkét jövedelmét lefizethesse; a gazdag le fogja tenni a tőkét és magát emancipálja, a szegény pedig örökké jobbágy marad. De ezen ismét segíteni lehet, úgy tudniillik, hogy a földesúr kapja meg jövedelmének tőkét földben és rétből, a jobbágy is kapja meg jövedelmének tőkét földben és rétből, mindenesetre pedig neki optió adassék, vajjon pénzzel akarja-e magát kiváltani vagy pedig in natura akarja a maga részét a fentebbi calculus szerint kivenni.⁴

Az előlülőnek azon észrevételére, hogy ha a jobbágyságnak megadódna a sajátság,^{4a} akkor megszűnnének egyszerre a földesúr és jobbágy közt fenálló viszonyok, röviden azt feleli, hogy ezt igenis elhiszi, de ez az ő forró kívánsága egyszerűs mind, hogy ami durva századokra emlékeztet, megszűnőn, már valahára a jobbágy a magasabb emberi állásra felemelkedjék.

Az előlülő, (mert neki mindig kellett a követek beszédét cáfolni, ha nem a kormány szája íze szerint beszéltek) azt válaszolta Balogh fenti beszédére, hogy a nyolcmillió nemtelen lakosok nem köszönnék meg, ha őket azon hazától, amelyet annyi századokon át védtek, megfosztanák, valamint a barsi követnek nem köszönnék meg azon állítását sem, hogy nékiek hazájok nincsen.⁵

^{4a} Azaz a tulajdonjog.

⁵ Jegyzőkönyv IV, 107-9.

Az 1833. október 12-i ülésben Balogh ismét felemelte szavát az örökváltság érdekében. — „Azt mondani, hogy a jobbágy magát ki ne válthassa, nem egyéb, mint azt mondani: Te jobbágy szolgának születél, neked örökkön örökké szolgának kell maradnod. A főrendek az ősiségtől félnék, hogy ezen intézkedés által elveszne. Erre csak azt feleli, hogy ettől éppen nem fél, mert azt kívánja, az egészen eltörültessek. Arra, hogy javaslata alkotmányunk megrontására szolgál, azt feleli, hogy a mostani alkotmány alapjait ugyan felforgatni nem akarja, de minden alkotmány legfőbb tökéletességének tekinti annak változhatóságát s igen nagy tökéletlenségnek tartaná, ha alkotmányunkat változtatni nem lehetne.“⁶

Az örökváltság ügye már az alsó táblán is kedvezőtlenül alakult, amennyiben az ezt pártoló megyék száma a november 10-i ülésben 25-re olvadt le. A javaslatot a november 19-én a főrendekkel együtt tartott vegyes ülésből terjesztették fel. A királyi válasz csak kilenc hónap múlva érkezett le és nagy részben elutasító volt. Eddig a kormány mutatta magát a köznép pártolójának, kívánta az úrbéri ügyeknek első sorban tárgyalását. A javaslat legfontosabb pontjainak vizsgautasításával azonban most megmutatta, hogy szabadelvű, gyökeres reformra nem hajlandó. Az örökváltság visszatartásának fő oka az volt, hogy a király előtt minden oldalról aggodalmakat fejeztek ki a miatt, hogy ez által egy új, még nem ismert népes osztály állana elő és ezen gyors változástól könnyen zavarok támadhatnának.⁷

A szabadelvűek azonban nem lankadtak. Tovább folyt a küzdelem, hogy mentsek, ami menthető. „És Deáknak — írja Horváth Mihály — Kölcseynek, Bezerédynek, Beöthynek, Baloghnak és több másoknak kívánt alkalom nyújtott, ékesszólásuk diadalmas erejével kellő világba állítani a nép milliói polgári jogosításának szent ügyét s meggyőzni mindenkit annak múlhatatlan szükségéről az ország általános jóllétének emelésére“. „Kölcsey, Deák, Beöthy, Klauzál, Balogh, Palóczy s az ellenzék más tagjai egymással nemesen vetélkedve küzdének a jobbágyok felszabadításának első szükséges feltételéért, az örökváltságért“.⁸

A királyi válasz az 1834. november 10-i ülésben került tárgyalásra. Ebben és a december 10-i ülésben folytak a leghevesebb harcok az örökváltságért. November 10-én az ülés délelőtt 10 órától délután fél 7-ig tartott. Deák, Kölcsey, Nagy Pál, Klauzál, Bezerédy mellett Balogh is utolsó erőfeszítéssel küzdött az ügy sikeréért. Az úrbéri V. törvénycikk 2. §-a szólt a jobbágytelkekről, közös szerződésekről és azoknak örökös felváltásáról. Balogh ekkor a következő beszédet mondotta:

„Az 5-ik articulust, amely a jobbágyság örökös kiválthatását tárgyalja, el nem fogadni annyit teszen, mint egy lélek és életerő nélküli testet alkotni. Annyit teszen, mint a jobbágyságot a tulajdon

⁶ I. h. V, 210.

⁷ Wirkner, Élményeim 71.

⁸ Horváth Mihály, Huszonöt év Magyarország történelméből.² I, 376—7.

birhatás édes reményétől, minden polgári társaság leghatalmasabb ösztöne és rúgójától örökre megfosztani. Annyit teszen, mint a magyar jobbágyságot örökös szolgaságra kárhoztatni és pedig azon jobbágyságot, mely századoktól fogva egyedül viseli hazánknak közterheit, mely sokszor akarata ellen is vérevel védelmezi hazánkat és amelynek kézi munkája nélkül a nemesi rend minden hatalma és birtokainak roppant kiterjedése mellett is csak igen soványan vagy éppen nem élhetne...

Igaz, hogy az úrbéri javaslatban némely engedmények vannak, aminő a haszonvételnek szabad vevése, eladása, az ugar kilenced megszüntetése, a kisebb praestatiók elengedése, stb., de mindezen engedményeket szívesen vissza lehet adni az 5. szakaszért, mert az embernek legfőbb kincse a szabadság, amit legalább részben ezen szakasz által érhet el. Talán azt vélik némelyek, hogy a jobbágyság arra, hogy magát örökösön kiválthassa, megérve ninesen. De vajjon miféle érettség kell arra, hogy valaki örökös szolga ne legyen? Meg kell vallani őszintén, hogy a nemesi rend nagyobb része részint szegénysége, részint nevelésének hiányai miatt értelmiségi tekintetében nagyon hátra maradt. Ha tehát a nemesi rend nagyobb része, akik az intelligenciának csak azon fokán állanak, amelyen az adózó nép, már századoktól érett arra, hogy minden nemesi szabadsággal éljen, miért ne legyen az adózó nép a 19. században megérve arra, hogy magát örökösön kiválthassa? Vagy talán attól félnek némelyek, hogy ha a jobbágyság magát kiválthatja, nem fog itt megállni, hanem mindig feljebb és fellebb akar majd lépni? De ha őseink fellebb és fellebb nem léptek volna, nem állnának-e sokan azok közül, akik ma nemesi szabadsággal dicsekedhetnek, a jobbágyság soraiban? Tekintsünk szét Európának alkotmányos országain, találunk-e csak egy nemzetre is, ahol a jobbágyság magát vagy már ki nem váltotta volna, vagy efféle kiválthatását a törvény tiltaná? Ha a lengyelek Kosciusco példáját követték volna, aki jobbágyságot felszabadította, most talán a lengyel nemzet hősei nem lennének kénytelenek sem Szibériában fázni, sem idegen országok tűzhelyeinél melegedni.

A kormány a materiális engedményeket két kézzel elfogadja, a morális engedményeket pedig vagy éppen megtagadja, vagy azokat bizonytalan messze időkre halasztja. A kormánynak két célja van. Az egyik az adózási alap emelése, a másik az eddig gyakorolt önkénynek fenntartása. Az usust meg akarja tartani azért, hogy ebben a helytartótanács ítélhessen, s ez által a kormánynak eddig gyakorolt önkénye fennmaradjon, ezekben a kérdésekben a nagy úr nyerjen, a szegényebb nemes ember veszítsen. A materiális engedményeket nagy bőkezűséggel szórja a kormány, hogy a jobbágyság jobban és többet fizethessen. Bízik abban, hogy ha a jobbágy jobb sorsra jut, az országgyűlés hajlandóbb lesz nagyobb adó megajánlására. Igaz, hogy az adó felemelése nem a kormánytól, hanem az országgyűléstől függ. De a kormány igyekezni fog a vármegyék rendeit befolyásolni, a kormánynak ezer és ezer módja van különféle titkos és nyilvános utakon a jobbágyság jobb sorsából hasznot húzni.

Az 5. szakasz által senkinek tulajdona meg nem sértetik. A földesúri tulajdon még akkor sem lenne megsértve, ha a szakasznak kötelező ereje lenne, vagyis azt mondaná, hogy a törvény által megállapított szabályok szerint minden földesúr köteles jobbágyait felszabadítani, mert ezt az állam érdeke, az, hogy mindenki szabad lehessen, megkívánja. De a szakasz szerint minden földesúrnak tetszésétől fog függeni jobbágyaival megegyezni vagy nem.

A karok és rendek kétféle engedmények által akarják a jobbágyságot boldogítani: materiálisokkal és morálisokkal. Az elsővel azért, hogy röviden mondva a jobbágnak több kenyere legyen, morálisokkal azért, hogy a jobbágyságot alacsony sorsából kiemelve a szónak valódi értelmében emberré tegyék. A jobbágyság kiválthatását az összes úrbéri rendelkezések közt a legfontosabbnak tartja. Ezért állhatatosan megmarad az 5. szakasz mellett és szívéből örülni fog, ha azt, amit Isten és a természet ingyen adott az embereknek, hazánkban legalább pénzen megvásárolni lehetne.⁹

Az 1834. december 10-i ülésben még egyszer felszólalt az V. úrbéri törvény mellett. Azok sorában akar állani, akik ha az V. úrbéri törvénycikkely elesne, szomorú, de büszke érzéssel azt mondhatják: mindent elvesztettünk, csak becsületünket nem. Megállapítja, hogy a törvénycikk barátai nem vívtak oly lelkesedéssel annak megtartásáért, mint ellenségei annak eleséséért. A kerületi ülésekben harminchárom vármegye állott az V. cikkely mellett és már a november 10-i országos ülésben számuk huszonötre olvadt le. Felszólítja a haza minden fiát, hogy ezen törvénycikkelyt, amely a jobbágyság örökös kiválthatását tárgyazza és amelytől nemcsak a több millióból álló adózó népnek, hanem magának a nemességnek is jövőendő felvirágzása függ, soha el ne hagyják.¹⁰

Az 1835. április 9-i ülésben a turócmegyei első követ tiltakozott Balogh beszédének ama kitétele ellen, amely szerint „mindent elvesztettünk, csak becsületünket nem“, mivel ez homályt vet azokra a megyékre, amelyek nem pártolták a megváltást.

Minden buzgolkodás az örökváltság megmentése érdekében hiabavalónak bizonyult azonban, mert a kormány elővette bevált módszerét, a főispánok útján nagy nyomást gyakorolt a megyékre, hogy utasításait változtassák meg a javaslat elbuktatására. Ennek azután meg is lett a tőle kívánt eredménye. A három nagyfontosságú javaslat: az örökváltság, az úriszékek korlátozása és a jobbágyok személyének és vagyonának biztosítása a december folyamán tartott ülésekben heves viták után megbukott, illetőleg a királyi válasz értelmében módosították őket. A királyi válasz pedig az úrbért egyáltalában nem fogadta el, és fenntartotta némi módosítással az úriszéket. Az 1834. december 30-án tartott ülésben tárgyalták utoljára a jobbágyok személyét és vagyonát biztosító javaslatot. „Deák, Nagy Pál, Klauzál, Palóczy, Beóthy, Balogh s több más szabadelvű követek még egy

⁹ Jegyzőkönyv IX, 231–5.

¹⁰ I. h. 475.

ostromot kíséreltek meg a kormánypárt ellen s lelkesedésben és ékes-szólásban önmagokat is meghaladni látszának, hogy a nagyfontosságú törvénycikket megmentsék“ — írja HORVÁTH MIHÁLY.¹¹ DEÁK a nála megszokott erős logikával cáfolta a kormánypárt által felhozottakat. NAGY PÁL igen éles szavakkal mutatott rá arra, hogy nálunk minő bátorságban van a jobbágy személye az eddigi törvények mellett. „Balogh János — olvassuk ismét HORVÁTHNÁL — a már kétségtelen kimenetelű végszavazat előtt még egyszer felszólalt; nem többé a már lehetetlen diadalért küzdendő, hanem a közügyek s a törvényhozás helyzetét ábrázolandó. Szónoklata mintegy halotti beszéd gyanánt tűnik elő azon fényes remények sírja felett, melyekkel magát a szabadelvű reformpárt az országgyűlés kezdetén a hon újjászületése tekintetében kecségtette“.¹²

Beszéde, amely e fontos reformkérdés iránti lelkesedését leginkább mutatja, a következő:

„Elveszett immár az általunk javasolt V-ik úrbéri törvénycikk 2-ik szakasza (az örökváltság), amely ha megáll, egy új dicső korszakot vala teremtendő a hazában; elvesztével pedig örökös szolga most már a magyar jobbágy s a XIX-dik században is csak ott áll, hová őt elődeink buzogányai taszíták. Elveszett a VII-ik cikkely is (az úriszékek korlátozása) s annak elvesztésével hazánkban a legszámosabb felekezetnek bírósága a részrehajló igazságnak képrajza marad. El fog veszni, amint látni lehet, nemsokára a VIII-ik törvénycikk is, mely a jobbágy személyét biztosítaná s elvesztével a kegyetlen földesúr kínzó pálcája gúnyolva neveti ki az azt széttörni akarókat...“ „A kormány maga is a királyi előadásokban sok szép szavakba burkolt ígéretet kecségtetésével a megoldást látszott kívánni. A nemzettől annál többet várhatánk, minthogy hazánkban egy jeles fia¹³ lángésszel és hazafiúi lelkesedéssel teljes iratai által a felvilágosodás fáklyáját jóval ez országgyűlés előtt meggyújtotta.“

„... Nagy volt a remény, feszült a várakozás. És íme mi történik? E folyó évi augusztus 28-án minden hazafi dobogó szívvel sietett az ország házába, hol a királyi válasz rettentő villám és mennydörgés közt felolvastatott, mintha foglalatján magok az egek is bosszankodnának. És a nemzet s főképp az adózó nép legszebb reményei egyszerre megghiúsultak.“

„... Így vész el hazánkban minden nemzeti ügy, s így fog elveszni mindaddig, míg az országgyűlés úgy marad alkotva, ahogy most áll; míg tudniillik a kormánynak és a főrendeknek korlátlan vetője lesz, míg a vármegyék önállóbbak, a királyi városok függetlenebbek nem lesznek, míg az egyházi rend a világi törvényhozásban részt veszen, míg minden hivatalok kiosztása a kormány kezében marad és ezek által a nemzet meggátoltatik serdülő erejét lehetőleg kifejteni. Mikorra lehet pedig remélni, hogy e kifejlés létesüljön oly országban,

¹¹ Huszonöt év I, 398.

¹² I. h. 404.

¹³ Széchenyire céloz.

hol két évig tartott tanácskozások után sem lehet eltörlni a jobbágy szolgaságát s a földesúr önbíráskodását, biztosítani a parasztok személyét?“ „... De gondolják meg — mondja tovább — a politikai régiségek szeretői, hogy minden nemzetben a nagy többség áll velök szemközt, melynek türelmével visszaélni messzebb vezetne, mint ameddig a reformpártiak, századunk szelíd intéseinek engedve, jutni akarnak. És így talán tanácsosabb volna nekik, míg idő van egy eszélyes kapitulációról gondoskodniok, mintsem az ostromnak, melyet sokáig ki nem tarthatnak, ellentállva mindent kockáztatniok.

Hallám többízben — folytatta BALOGH — a jelen országgyűlés alatt említeni, hogy ha keblünkben nem fejlett volna ki oly nagyon a demokraciai elv, a kormány és a főrendi tábla is hajlandóbb lett volna az általunk ajánlott morális engedélyek elfogadására; de miután mi a demokraciai elveket igen világosan kimondtuk, ők ezen engedményeket nyole százados alkotmányunk megrázkódtatása nélkül el nem fogadhatták. Tehát oly gyöngye lábón áll már a magyar arisztokrácia, hogy azt három úrbéri törvény megrendítheti? Vagy a jobbágy örökös szolgasága, a földesúr bíráskodása s a pálcza önkénye azok az alapok, melyeken a magyar alkotmány nyugszik? Ha ez állana, úgy a magyar alkotmányt nem arisztokraciának, hanem arisztokratikus despotismusnak, oligarchiai zsarnokságnak vagy oly valami szörnyetegnek kellene tartani, melynek fogalmát kifejezni nem létezik szó az alkotmányosság szótárában. Bizonyára ezen észrevétel pusztá merő ürügy s oly vékony szövésű lepel, melyen keresztüllátni nem nagy mesterség. Nem is lehet többé a nemzetek és a nagy közönség szemét kék gözzel elkápráztatni.

Valódi oka annak, miért vonakodik a kormány, a felső tábla s az egyházi rend a morális engedményeket elfogadni nem más, mint hogy a kormány a nemzeti erő növekedése által a maga széles hatalmának megszorításától fél; a főrendek attól rettegnek, hogy az általok bálványozott arisztokraciai elveket századunk elvei veszélyeztetik s ezek az ő oligarchiai kevélységöket s nagyravágyásukat korlátozandják; az egyházi rend meg azon kőszál beszakadásától remeg, melyre Péter az egyházat építette. És így ezen hármás szövetség kicsinyben ugyanazon célra törekszik, melyet magának az európai szövetség nagyban tűzött ki.

Nekem pedig mint az ellenzék tagjának, melynek koporsóm zártaíg tartó hívséget ígérek, céloom az, hogy e jelen vesztesség által el nem rettentetvén, a szenvedő emberiségért addig fáradozzam, míg az említett elvek harcában legalább azon remény hajnala nem virrad, hogy a mi táborunkban is fog valahára lobogni a győzelem zászlaja, melynek látására a most szenvedő milliómok szemei a rájuk nézve régtől fogva száraz magyar földet örömkönnnyekkel fogják áztatni.“

A földesurak kínzó pálcájára vonatkozó szavait a személynök nem hagyhatta megjegyzés nélkül. — Hogy ez létezett volna — mondotta — eléggé megcáfolják a fennálló törvények, amelyek a visszaélésekre büntetéseket szabtak és így azokat gátolták. Amit pedig

Balogh a reformerekről, democraticum principiumokról, kapitulációról előhozott, hazánk békés polgárait nem alkalmazhatók.¹⁴

A magyar rendi világnak legellenszenvesebb intézménye kétségkívül az úriszék volt, amelyen a földesúr ítélkezett nemcsak a jobbágyok közötti polgári perekben, hanem az úrbéri vétségekben is, tehát az utóbbiaknál a földesúr a saját ügyében volt bíró. Ezt a súlyos visszasságot kevéssé ellensúlyozta az, hogy a földesúr mellett két törvénytudó ülnök szerepelt, és jelen kellett azon lenni a járási szolgabírónak is (ez az eljárás szabályszerűségét volt hivatva ellenőrizni) esküdtjével. Ezek rendszerint a földesúrnak fogták pártját, épp így az első fellebbviteli fórumként működő vármegyei törvényszék is. A bizottmányi munkálat a földesúrnak saját ügyében való bíraskodását azzal a sajtásággal igyekszik menteni: igaz, a földesúr a saját ügyében bíraskodik, de atyai jóakarattal van a jobbágy iránt, ezt pedig idegen bírónál nem lehet feltételezni. Most a két tábla között több üzenetváltás után létrejött javaslat mégis úgy rendelkezett, hogy jövőben az úriszékek csak a jobbágyok egymás közötti polgári pereiben fognak ítélni, a földesúr és a jobbágyok közötti úrbéri perek ellenben a megyei törvényszékekhez tartoznak.

Balogh az úriszéknek legnagyobb ellenzője volt. Az 1833. október 14-i ülésben azokról így nyilatkozott: „Az úriszék a Faustrecht-nél is alábbvaló. Igen jól mondotta a soproni követ,¹⁵ hogy az úriszékek a gázságnak valóságos fabrikái. Olesőbban igazságtalanságot sehol se vehetni, mint az úriszékek-nél.”¹⁶ „Ha a többség az úriszékek megtartására hajolna, a Mátyás király alatt volt példabeszéd arra változná által: él még az úriszék, oda az igazság“ — mondotta a november 9-i ülésben.¹⁷ A főrendek az úriszék „rég, tiszteletreméltó eredetét“ emlegették. — „Igenis — felelte BALOGH — az úriszékek eredete ama büszke várak sáncai közt keresendő, melynek omladékai szinte szánakozással néznek le hajdan hatalmas urak gyöngébb unokáira; ezek a bástyák immár összeomlottak s velök együtt örökre elenyészett az oligarchia büszke hatalma is; hagyjuk tehát nyugodni a már ártatlan mumiát, mert ha galvanismus segélyével némely tagját mozgásba hozhatnók is, azért halott maradna mégis; temessük el inkább s bízzuk szépen regélő költőkre érdemtelen siratását“. Az úriszékek teljes eltörlése felelt volna meg az ő hasonló kérdésekben vallott felfogásának, de második utasítása nem így szölt és így felfogásának nem tudott érvényt szerezni.

„Szívesen pártolta volna utasítása értelmében — mondotta az 1833. október 8-i ülésben — az úriszékek teljes eltörlését, pótló utasítása folytán azonban azoknak további megtartására kénytelen szavazni, de a következő megszorítások mellett. A már felszabadult jobbágyok, akik magokat és tartozásaikat megváltották, többé az úriszékek hatósága alá ne tartozzanak. Oly kérdések és perek, melyek-

¹⁴ Jegyzőkönyv X, 72—4.

¹⁵ Nagy Pál.

^{16—7} Jegyzőkönyv V, 241. 418.

ben a földesúr fél és bíró is egyszersmind, az úriszék tárgyai többé ne legyenek. Harmadszor oly perek is vétessenek ki az úriszék hatósága alól, amelyekben az egyik fél a bíraskodó földesúr hatalma alá nem tartozik. Azt nem látja át, amit az előlülő állított, hogy a úriszék szaporábban szolgáltatná ki az igazságot, mint más bíróságok, sőt sokszor az ellenkezőt lehet látni. De egyébiránt is az igazság kiszolgáltatásában fő dolog maga az igazság, azután jön annak szapora kiszolgáltatása. Hogy pedig oly esetekben, hol a földesúr bíró és fél is, az igazság részrehajlatlanul nem szolgáltat ki, azt a mindennapi tapasztalás inkább mutatja, mintsem hogy ezen állítást egyes esetek előszámlálásával támogatni kellene. Ha az úriszéket analysalni akarjuk, az az első kérdés, kiből áll az úriszék? A földesúrból, a szolgabíró és esküdtből úgy mint legale testimoniumból,¹⁸ a vármegye ügyvédjéből és az úgynevezett convocatusokból.¹⁹ A földesúr itt úgy áll, mint született bíró, már pedig lehet-e egy bíró szükséges tulajdonait magával e világra hozni? A legale testimonium, aki ha neki a földesúr voksot adni akar, az úrbéri tárgyakban bíró is, a földesúrtól diurnumokat kap, ez annyit tesz, mint a bírót az igazság kiszolgáltatásáért fizetni. A vármegye ügyvédje az úriszéken úgy áll, mint az adózó védője, némiképen qua tribunus plebis.²⁰ De ez is a földesúrtól diurnumot kap, ez annyit tesz, mint az ellenfél ügyvédjét fizetni. Ami a convocatusokat illeti, ezeket a jobbágy befolyása nélkül a földesúr magának választja. Tudja ő azt jól, kit kell neki meghívni az úriszékre és kit nem, hogy mindenesetre kedvező ítéletet nyerjen. Ily állapotban lévén az úriszékek, lehet-e oly kérdésekben, ahol a földesúr bíró is, fél is, igazságot várni a jobbágytól? erre feleljen a mindennapi tapasztalás.²¹

Bár a szabadelvű ellenzék a tőle kívánt legfontosabb reformokat a főrendek és a kormány ellenzése folytán minden erőfeszítése mellett sem tudta keresztülvinni, mégis a jobbágyok helyzetének javítása éretett el. A több rendbeli anyagi kedvezményeken kívül az úriszéket újra szabályozták. A földesúr bíraskodása megszűnt, ezentúl úrbéri perekben egy megyei táblabíró elnöklete alatt két törvénytudó egyén bíraskodik (1836:X. t.-c. bevezetése). Megszűnt továbbá a földesúr botoztatási joga, e helyett kihágás vagy úrbéri vétség esetében egy naptól három napig tartó fogság alkalmazható, a súlyosabb esetek az úriszékhez tartoznak (1836:X. t.-c. 3., 5. §-a). Így legalább a két legellenszenvesebb intézmény, amelyeknek megszüntetéséért a szabadelvű követek a leghevesebben küzdöttek: a földesúr bíraskodása és botoztatása alól megszabadultak a jobbágyok. A modern államért küzdők fáradozásának e két nevezetes változás lett jutalma.

BALOGH főleg az úrbéri javaslat tárgyalásakor mutatta ki szabadelvű felfogását. Hangsúlyozta, hogy az ingatlanra vonatkozó tulaj-

¹⁸ Törvényszerű tanúskodás. Az úriszék eljárásának jogosságát ugyanis a szolgabíró és az esküdt ellenőrizték.

¹⁹ Két törvénytudó ülnök.

²⁰ A nép képviselője a bírói testületben.

²¹ Jegyzőkönyv V, 92.

donjog a szabadság mellözhetetlen része. Nem elég, hogy a jobbágy-
nak több kenyere legyen, az ingatlanra vonatkozó tulajdonjog meg-
adása által kell őt a szónak valódi értelmében emberré tenni. Ezt a
reformot sürgetők sorában a legelsők között áll. Egyáltalában mindig
pártolta a jobbágyokat és jobb véleménnyel volt róluk, mint a leg-
többen. — Ne gondoljuk azt — mondotta az 1833. október 29-i ülés-
ben —, hogy a jobbágy csak mindig és mindenütt csalni akarná a
földesurát.²²

Különösen ki kell emelnünk a botbüntetés eltörlése mellett való-
síkraszállását. A nemes ember és a jobbágy büntetése között fennál-
lott nagy különbség felháborodást kellett, hogy keltsen az emberies-
ség és haladás híveiben. Az úrbéri javaslat tárgyalásakor az alsó
tábla szabadelvű ellenzékének nem sikerült keresztülvinnie, hogy a job-
bágy személye a földesúrral szemben védve legyen. A személynök az
erre vonatkozó VIII. törvénycikket feleslegesnek, sőt veszedelmesnek
mondotta. A követek között is olyan hangok hallatszottak, hogy ha
a javaslat törvénnyé válik, a jó rend, közcsendesség és bátorság fenek-
estől fel lesz forgatva. Akkor DEÁK fellépésére csak a X. törvény-
cikkben sikerült elvi kijelentést felvételni.

A régi világ büntetőjogi felfogása is lényegesen különbözött a
mai korétól. A kínzó vattatásokat a törvény a XVIII. század végén
megtiltja ugyan,²³ de nem a századok óta fennállott botbüntetést. A
megyei tisztviselők kíméletlenül botoztatnak. A visszaélések megszün-
tetését célozza az 1820-i helytartótanácsi rendelet, amely szerint a
megyei tisztviselők 12 bot- vagy korbácsütésnél többre nem büntet-
hetnek, a kihágásról mindenkor jegyzőkönyvet kell felvenni, és az
ítélet végrehajtása tanúk jelenlétében történjék. De botoztatja a job-
bágyot a földesúr és gazdatisztje is nemcsak úrbéri vétségért, hanem
bármiért, ami nem tetszik neki, így ha nem tér ki szekerével, ha vadá-
szaton nem jól hajt, stb. „Sokszor hallani — írja HAJNÓCZY, a XVIII.
század végének legkiválóbb publicistája — ebadta parasztja, 30-at
veretek reá és a homágiumot, 40 forintokat leteszem“. Amint DEÁK
kimutatta, nincs törvény, amely a földesúrnak ilyen hatalmat adna,
és az urbariális pálcát inkább elnézett visszaélésnek, bitorlott hata-
lomnak, mint törvényesített szokásnak lehetett tekinteni. De azért a
botbüntetést, ha elvileg elvetik is, még szükségesnek mondják. Így
még SZÉCHENYI is, aki ellene van ugyan a botbüntetésnek miután az
a jogegyenlőséggel ellenkezik, de Stádiumában a nép műveletlen álla-
potára való tekintettel némelyekre nézve azt még elkerülhetetlenül
szükségesnek tartja és a nem nemest minden testi büntetéstől nem
kívánja rögtön felmenteni, csak urai önkényétől kívánja a jobbágyot
megvédeni, hogy „a mindent merészlő földesurak ne vámpyrkodhassa-
nak büntetlen“.

SZÉCHENYI a Stádiumot 1831-ben írta, de miután a kormány a már
nyomtatás alatt levő könyvet betiltotta, az csak 1833-ban jelent meg

²² Jegyzőkönyv V, 319.

²³ 1790:XLII. t. c.

Lipcsében. A „legnagyobb magyar“-nak ebben a kérdésben elfoglalt álláspontja ellenkezik az ő humanizmusával, a társadalmi igazságságra nézve vallott elveivel; ezt méltatói egyöntetűen nem tartják szükségesnek hangsúlyozni. Ő minden reform előfeltételének a nevelés útján elért érettséget jelölte meg. A botbüntetés eltörlése azonban más természetű kérdés volt, mint az egyéb reformok, mert az egyenesen az emberi méltósággal ellenkezett, eltörlését tehát nem lehetett a jobbagyság neveltebb állapotától feltételezni. Erre nézve még inkább áll az, amit BALOGH JÁNOS 1834. november 10-i beszédében az örökváltásra nézve mondott: „Miféle érettség kell arra, hogy valaki örökös szolgálja ne legyen?“ SZÉCHENYI, a „józan és okszerű haladás“ embere, aki magát „becsületes progresszistának“ nevezte, amikor a jobbagyot csak az önkénytől kívánja megvédeni, ugyanazon az állásponton van, mint NAGY PÁL az 1825—27-i országgyűlésen, panaszolván, hogy a II. József jobbagyrendeletében megengedett 12 pálcával „irgalom nélkül“ visszaélnék és a nép „minden érzés és kímélés nélkül veretik“. ²⁴ Széchenyivel ellentétben DEÁK az értelmi fejlődés elérésére a köz- és magánszabadságnak nemcsak párhuzamos, de előzetes létesülését is szükségesnek tartotta, mi nélkül az értelmi fejlődés nem érhető el. SZÉCHENYI álláspontjával teljesen megegyező a fentemlített javaslat tárgyalása alkalmával az elnöknek ²⁵ az 1835. november 28-i ülésben tett nyilatkozata, amely szerint vannak ugyan olyan kimívelt vidékek, ahol testi büntetés nem igen szükséges, de tagadni nem lehet, hogy vannak olyanok is, ahol a testi büntetés multhatatlan. Más követek is annak eltörlésében azt a veszedelmet látták, hogy a földesúr semmi hasznát nem fogja venni jobbagyainak. A kevesek között is, akik az eltörlés mellett vannak, olyan állásponttal találkozunk, aminő a nógrádi első követé, aki ugyan utasításának megfelelően az eltörlést kívánja, de ha már a testi büntetést fenn kell tartani, az ne botbüntetés, hanem vesszőzés legyen. Mintha bizony ezzel a dolgon elvileg valami változtatás történék.

BALOGH nem az egyedüli, aki a botbüntetés eltörlését kívánta, ²⁶ de mindenesetre azok között volt, akik ezt az embertelenséget már nem tartották összegyeztethetőnek a korrallal. Buzgalmát erősítette DEÁKNAK e kérdésben elfoglalt álláspontja, aki kezdettől fogva az eltörlést kívánta, megtartását visszaélésnek mondta, amelynek törvényes alapja nincsen. ²⁷ Gyökeres változást azonban ezúttal sem sikerült keresztülvinni, csupán enyhítést. A nemes ember és a jobbagy büntetése közötti különbséget is — miután a botbüntetést már a Deák

²⁴ Az inhumánus gondolkozás feletti méltatlankodásunk mellett ne feledjük, hogy közel száz év múlva az 1920. évi XXVI. tc. egy évre ismét behozta a botbüntetést.

²⁵ Somsick Pongrác királyi személynök.

²⁶ Ballagi tévesen mondja: „eltörlését az egyetlen Balogh János sürgeti s ő is csak föltételezen“ [Vö. tőle A nemzeti államalkotás kora 395].

²⁷ Már legelső felszólalásában, az 1833. május 2-i kerületi ülésben kívánta, hogy a bírót vagy hegyemestert a compossessorok sem bottal, sem másként ne büntethessék [Kónyi Manó, Deák Ferenc beszédei I, 9].

közreműködésével létrejött 1843. évi büntetőjogi javaslatok mellőzték ugyan, de ezen munkálatokból törvény nem lett — csak az 1848. évi törvényhozás szüntette meg a jogegyenlőség, tehát a büntetések egyenlőségének is, kimondásával.

Az alsó tábla javaslata szerint a megyéknek fenyítő hatalommal bíró tisztviselői, így a szolgabírák, három napi börtön vagy 12 botütésnél súlyosabb büntetést nem szabhatnak ki, e mellett a honoráciorok és a községi előljárók botbüntetéssel egyáltalában nem büntethetők. Ezt a javaslatot a főrendek nem fogadták el. Kimondatott azonban, hogy testi büntetéssel a bűnös egy negyedév alatt ugyanazon ítéletnél fogva csak egyszer büntethető és ha az ítélet 25 botnál súlyosabb büntetésre szólna, az az elítélte csak félévenként alkalmazható (1836: XVII. t.-c. 2. §). Jellemző a korra, hogy már ezt is olyan vívmánynak tekintették, amivel meg lehetnek elégedve.

Meg kell jegyeznünk, hogy BALOGH beszédei nemcsak értékes tartalmukkal tűntek ki, ő maga egyike volt az alsó tábla legkiválóbb szónokainak. Ebbeli tehetségét Kossuth is elismerte.

A nép érdekében való lelkes küzdelme adott alkalmat a kormány-
nak arra, hogy három hűtlenségi pere²⁸ között az egyiket azért indít-
tassa meg ellene, mert az alsó tábla 1835. június 22-i ülésében magáévá
tette WESSELÉNYINEK Szatmár megye 1834. december 9-én tartott köz-
gyűlésén a kormányról tett ama nyilatkozatát, amely szerint ez kilenc
millió ember, vagyis a jobbágyok zsírját szívja, s nem akarja, hogy a
nemesség azokat segítse. A kormány ezt az állam ellen való izgatás-
nak minősítette és Wesselényi ellen hűtlenségi pert indítottatott.
BALOGH az alsó tábla fentidézett ülésében kijelentette, hogy Wesse-
lényi beszédét nemcsak nem kárhoztatja, hanem azt helybenhagyja és
talán nem is vétene, ha azt magáévá tenné.²⁹ E kijelentése miatt ellene
is hűtlenségi pert indítottak, Bars megyére pedig ráírt a kormány,
hogy miután a hűtlenségi per alatt álló nem tarthatja meg követségét,
válasszon új követet. A perindítás nagy izgalmat keltett. Az alsó tábla
nem is akarta folytatni tanácskozásait, amíg a pert meg nem szünté-
tik. Ez a per adott kiválóan alkalmat az akkor már vezérserepet vivő
DEÁK FERENCNEK arra, hogy az országgyűlési szólásszabadság védel-
mében kifejtse azokat az alapelveket, amelyek a kérdés tárgyalásában
később is mindig irányadók voltak. Bars megye ismételten felírt a
királyhoz Balogh perének megszüntetése érdekében, és a kormány
parancsára nem hallgatva, július 25-i közgyűlése őt megerősítette a
követségben. Végül a kormány a közvélemény hatása alatt a pert
október 9-én megszüntette. Ez a hűtlenségi per nevezetes fejezete az
országgyűlési szólásszabadság történetének, mert ez volt az egyetlen
eset, hogy az országgyűlésben mondott beszéd miatt hűtlenségi pert
indítottak.

Követi működéséről Bars megye 1836. július 18-án tartott köz-
gyűlésén tett jelentést. A hazában — mondotta többek között — most

²⁸ A hűtlenségek bélyege (nota infidelitatis) a régi büntetőjogban a leg-
nagyobb bűncselekmény, amelyre a törvények fej- és jószágvesztést rendeltek.

²⁹ Jegyzőkönyv X, 463.

három politikai párt van. Az egyik minden embernek, a másik csak a nemesi kiváltsággal bírónak, a harmadik csak a kormánynak és az oligarchiának kíván szolgálni. Ő különbség nélkül minden embernek, nemesnek, nem nemesnek, boldognak, boldogtalannak sorsán javítani, a nemesi kiváltságokat minden honfiúra kiterjeszteni, és mindazokat, akik századokon keresztül embereknek is alig tartattak, a magyar alkotmány kereteibe befoglalni kívánja. Az augusztus 29-i közgyűlésben az alispán díszkardot adott át neki a megye elismerésének jeléül, majd 1842. június 7-én első alispánnak választották, amely tisztségét 1845. október 20-ig viselte. E minőségében sem szűnt meg a haladás ügyét szolgálni.

Az 1848. július 5-én megnyílt országgyűlésre az aranyosmaróti kerület képviselővé választotta. Ahhoz a kis számú ellenzéki csoporthoz tartozott, amelynek NYÁRY PÁL volt a vezére és GR. TELEKI LÁSZLÓ, PERCZEL MÓR, IRÁNYI DÁNIEL, MADARÁSZ JÓZSEF és LÁSZLÓ voltak ismertebb tagjai. Törpe minoritás volt, ahogyan Kossuth elnevezte. BALOGH később Kossuthnak egyik leglelkesebb híve lett, a szeptember 14-i ülésben kijelentette, hogy nincsen bizalma Batthyány miniszterelnökkel szemben, és a hazát csak úgy lehet megmenteni, ha a ház a kormányt Kossuth kezébe adja. Tagja volt annak a küldöttségnek, amelyet a képviselőház Deák vezetésével az osztrák birodalmi gyűléshez menesztett, ezt az alkalmat felhasználva összeköttetésbe lépett a bécsi demokratákkal, akik nagy rokonszenvvel fogadták. A szabadságharcban mint ezredes vett részt s kormánybiztosként működött a Felvidéken. Mivel neve már régen a rebellisek névsorán szerepelt Bécsben, 1851. szeptember 21-én mint felségsértőt a pesti haditörvényszék in contumaciam halálra ítélte és másnap az Újépület háta mögötti téren nevét 36 jeles hazafi — köztük Kossuth, Andrássy, Lónyay és mások — nevével együtt bitófára szegeztette.³⁰ Törökországba menekülve³¹ Bessel és másokkal együtt a szíriai Aleppóba internáltak, majd Málta szigetén, Angliában és Németországban élt emigrációban nagy nélkülözések között, míg végre tíz évi bujdosás után engedély kérése nélkül próbált visszatérni. A határon azonban elfogták, és egy évig fogva tartották.

³⁰ A vád ellene nemesak az volt, hogy résztvett a szabadságharcban ezen felül az abszolút kormány azzal is vádolta, hogy ott lett volna a tömegben, amely a magyar kormány és az akkor már Magyarország ellen támadó Jellacsics horvát bán közötti közvetítésre Bécsből küldött gr. Lamberg Ferenc pozsonyi főhadparancsnokot 1848. szeptember 28-án a Buda és Pest közötti hajóhídon meggyilkolta. Ezt a vádat Haynau lapja, a Pester Zeitung hangoztatta először Balogh ellen szeptember 29-i számában. A képviselőház ugyanaz a napi ülésében ezt a vádat ő erélyesen visszautasította, rágalomnak mondotta és az egyáltalában nincsen bebizonyítva.

³¹ Itt állítólag Bessel és másokkal együtt ő is áttért a mohamedán vallásra, miután a török kormány ezt ajánlotta a menekülteknek, hogy biztosítva legyenek az osztrák és orosz kormány követelte kiadatással szemben. Az emigráció emlékiróinak tudósításai e tekintetben eltérők.

Megyéje nem feledte el érdemeit és az 1861-i országgyűlésre ismét képviselővé választotta. A megváltozott politikai légkörben és mivel egészségét is nagyon megviselték az emigráció szenvedései, ekkor már csendes emberré vált az, akinek eleme a népszabadságért, demokratikus haladásért való küzdelem volt.

Hátralévő éveit teljes visszavonultságban töltötte el szegényen, mert távolléte alatt családja vagyonából kiforgatta. Barátja, Wesselényi sorsában osztozott, már régebben meglevő szembaja annyira súlyosbodott, hogy majdnem egészen megvakult. „Én is részese valék anak a dicsőségnek — írja nem sokkal halála előtt egyik barátjának, — minőt a nemzet választottjainak osztogat. Azonban mi lőn mindennek vége? Életem rózsáigairól a virágok elfonnyadtak, csak tövisei maradtak... Nihil durabile sub sole!“ 1872. január 11-én halt meg Érsekújváron 76 éves korában. „Temetésén — írja az egykori tudósítás — nagy tömeg jelent meg, egykori jobbágyai is. Elhatározták, hogy emlékének szobrot emelnek s erre meg is kezdték az adakozást.“³²

Mindenesetre BALOGH JÁNOS azok közé tartozik, akik a leglelkesebben küzdöttek a népszabadságért, haladásért. HORVÁTH MIHÁLY szerint a demokrácia és a republikánizmus iránti hajlamában a végletekig ment, s fiának már hét éves korában a következő katekizmust tanította be: Ki volt az első ember? Washington. Melyik a legjobb kormányrendszer? A köztársaság. Ki vagy te? Demokrata. Legjobb barátság fűzte a kor legkiválóbb haladószellemű embereihez. Pozsonyban Deák társaságához tartozott, aki nem egy ízben támogatta országgyűlési felszólalásait és őt füssi birtokán többször felkereste. Nagyon jó viszonyban volt — amint ezt az Erdélyi Múzeum Wesselényi levéltárában őrzött levelei is mutatják — Wesselényivel és Kölcseyvel. Demokrata, haladó magatartásáért az országgyűlési ifjúság nagyon kedvelte őt, többször fáklyásmenettel tisztelte meg és Wesselényit karonfogva ábrázoló képét kiadta. Bátor szókimondásáért nem egy támadás érte. Egyizben a nép érdekei mellett mondott szavai miatt egy királyi tanácsos az alkotmány ellenségének nevezte, mire ő kijelentette, hogy ő a nép érdekeit képviselve ül székén s e szerepben jobban tetszik magának, mint a követ úréban, aki csak Werbőczy kopott törvényeit jött autentikálni az országgyűlésre. A modern Magyarország megteremtésének, az 1848-ban diadalra jutott eszmének egyik érdemes úttörője volt. Élete vége felé egyik barátjához intézett levelében nyugodt lelkiismerettel elmondhatta magáról, hogy minden lehetét már fiatal kora óta a közügyeknek szentelte, méltóan érettek mindent, mit tehetsége engedett.

BALOGH ARTÚR

³² Vasárnapi Újság 1872. 7. szám.